

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Isang Daan at Limampu't Lima

Pagbubunyag ng Huling Pangitain ni Daniel: Isang Paralelong Paglalakbay ng mga Matatalinong Dalaga

Jeff Pippenger
2024-03-24

Sinimulan na natin ang ating pagsasaalang-alang sa huling pangitain ni Daniel sa pamamagitan ng pagkilala kay Daniel bilang isang sagisag ng bayan ng tipan ng Diyos sa mga huling araw, at ginamit natin ang unang talata kasabay ng huling kabanata upang simulang matukoy ang mga propetikong katangian ng bayang iyon sa mga huling araw na kinakatawan ni Belteshazzar. Ang bayan ng tipan ng Diyos sa mga huling araw ay kumakatawan sa mga Millerita ng kilusan ng unang anghel, at sa isandaan at apatnapu't apat na libo ng kilusan ng ikatlong anghel. Tinupad ng mga Millerita ang talinghaga ng sampung dalaga, at ang talinghagang iyon ay inuulit hanggang sa mismong titik sa mga huling araw.

“Madalas na itinuturo sa akin ang talinghaga ng sampung dalaga, na lima sa kanila ay matatalino, at lima ay mga mangmang. Ang talinghagang ito ay natupad na at matutupad pa sa bawat titik, sapagkat mayroon itong natatanging paglalapat sa panahong ito; at, gaya ng mensahe ng ikatlong anghel, ay natupad na at patuloy na magiging kasalukuyang katotohanan hanggang sa katapusan ng panahon.” Review and Herald, Agosto 19, 1890.

Ang karanasan ng dalawang kilusan ng mga huling araw ay ang karanasan ng Adventismo.

Ang talinghaga ng sampung dalaga sa Mateo 25 ay naglalarawan din ng karanasan ng sambayanang Adventista. The Great Controversy, 393.

Ang mga Milerita ay kumatawan sa kilusan ng unang anghel, at ang kanilang karanasan ay sinagisag din ng Iglesia sa Filadelfia. Noong 1856, ang kilusang Milerita ng Filadelfia ay nagbago tungo sa kilusang Laodikense, at sa paghihimagsik noong 1863, lalo pa itong nagbago at naging Laodikenseng Iglesia Adventista ng Ikapitong Araw.

Ang isandaang apatnapu't apat na libo ay kumakatawan sa kilusan ng ikatlong anghel, at ang kanilang karanasan ay kinatawan din ng iglesia sa Filadelfia. Noong 1989, ang aklat ni Daniel ay naalisan ng selyo para sa Laodiceang Iglesia Adventista ng Ikapitong Araw, at noong Setyembre 11, 2001, nagsimula ang Laodiceang kilusang Adbentista, at noong Hulyo ng 2023, dumating ang paglipat pabalik sa kilusang Filadelfia.

Si Belteshazzar, o si Daniel, ay kumakatawan sa kilusang Filadelfia ng mga huling araw, na inuulit ang kilusang Filadelfia ng mga Millerita hanggang sa bawat titik. Ang unang talata ng huling pangitain ay kumakatawan sa mga taong iyon sa mga huling araw, at ang huling patotoo ng huling pangitain ay dapat sumang-ayon sa unang patotoo nito. Ang proseso ng pagdadalisay sa ikalabindalawang kabanata ng Daniel ay tumutukoy sa paglaganap ng kaalaman, at sa dalawang

uring bunga nito. Si Belteshazzar ang sukdulang representasyon ng mga marurunong sa mga huling araw. Sa ikalabindalawang kabanata ng Daniel ay may hindi bababa sa limang propetikong katotohanan na naging mga angkla para sa kilusang Millerita, na kinakailangang maulit sa kilusan ng ikatlong anghel.

Ang una ay ang proseso ng pagdadalisay na nagbubunga ng dalawang uri ng mga mananamba, at sa gayon ay tinutupad ang talinhaga ng sampung dalaga sa kapwa panimulang at pangwakas na yugto.

Ngunit ikaw, O Daniel, sarhan mo ang mga salita, at tatakan mo ang aklat, hanggang sa panahon ng kawakasan: marami ang magdudumali paroo't parito, at ang kaalaman ay madaragdagan. ... At sinabi niya, Humayo ka, Daniel: sapagkat ang mga salita ay nasarhan at natatakan hanggang sa panahon ng kawakasan. Marami ang dadalisayin, papuputiin, at susubukin; ngunit ang masasama ay gagawa ng kasamaan: at walang sinuman sa masasama ang makauunawa; ngunit ang mga pantas ay makauunawa. Daniel 12:4, 9, 10.

Ang pagkakaiba sa pagitan ng marurunong at ng masasama (mangmang) ay nakabatay sa kanilang pagkaunawa (ang wastong pag-uuri sa isip) sa paglago ng kaalaman na ibinubukas sa panahon ng wakas, maging noong 1798 para sa mga Millerita, o noong 1989 para sa isandaan at apatnapu't apat na libo. Kinakailangan na malaman ng bayan ng Diyos na ang Adbentismo ay ang karanasan ng talinhaga ng sampung dalaga, sapagkat kung wala ang pagkaunawang iyon, hindi nila hahanaping maunawaan kung kailan dumating ang "time of the end" para sa huling salinlahi, ni kung ano ang mensaheng noon ay inalisan ng tatak. Kung wala ang pagkaunawa na ang karanasang Adbentista ay isang tatlong-hakbang na proseso ng pagsubok, na nakabatay sa progresibong pag-unlad ng katotohanan, na humahantong sa isang "buhay-o-kamatayan" na kahihinatnan, imposibleng makilala ang mataas na pagkatawag ng bawat Adbentista ng Ikapitong Araw. Si Beltesasar ay kumakatawan sa isang bayan na nakaaalam na sila ay dumaaan sa proseso ng paglilinis na inilalarawan bilang "nilinis, pinaputi, at sinubok." Ang mismong tatlong-hakbang na prosesong paglilinis na iyon ay tuwirang kinikilala bilang gawain ng Espiritu Santo.

Gayunman, sinasabi ko sa inyo ang katotohanan: makabubuti sa inyo na ako'y umalis; sapagkat kung hindi ako aalis, ang Mang-aaliw ay hindi paririto sa inyo; ngunit kung ako'y umalis, susuguin ko siya sa inyo. At pagdating niya, kanyang susumbatan ang sanlibutan tungkol sa kasalanan, at sa katuwiran, at sa kahatulan: Tungkol sa kasalanan, sapagkat hindi sila sumasampalataya sa akin; Tungkol sa katuwiran, sapagkat ako'y paroroon sa aking Ama, at hindi na ninyo ako makikita; Tungkol sa kahatulan, sapagkat ang pinuno ng sanlibutang ito ay nahatulan na. Marami pa akong mga bagay na sasabihin sa inyo, subalit ngayon ay hindi pa ninyo kayang tanggapin ang mga iyon. Gayunman, kapag siya, ang Espiritu ng katotohanan, ay dumating, papatnubayan niya kayo sa buong katotohanan; sapagkat hindi siya magsasalita mula sa kanyang sarili, kundi anumang marinig niya, iyon ang kanyang sasalitaan; at ipahahayag niya sa inyo ang mga bagay na darating. Juan 16:7-13.

Ang gawain ng Espiritu Santo sa paggabay sa mga matatalinong dalaga tungo sa "lahat ng katotohanan" ay nangangailangan na Siya'y sumaway—na ang ibig sabihin ay pagsaway o pagpapatunay na may sala—sa sanlibutan tungkol sa kasalanan, sa katuwiran, at sa paghatol; at

siyang mismong tatlong hakbang na ito ang nagbubunga ng pagiging alinman sa isang matalinong dalaga o sa isang mangmang na dalaga sa Daniel kabanata labindalawa. Ang mensaheng itinukoy ni Jesus bilang gawain ng Espiritu Santo ang siyang “langis” na nagbubunyag ng pagkakaiba sa pagitan ng mga marurunong at ng mga masasama sa Daniel kabanata labindalawa. Dapat maunawaan ng bayan ng Diyos sa mga huling araw ang pagdaragdag ng kaalaman para sa kanilang salinlahi, at kasama sa kaalamang iyon ang kanilang pagkilala na sila’y alinman sa mga mangmang o sa mga matatalinong dalaga sa talinghaga ng Mateo kabanata dalawampu’t lima.

Ipinakita kay Juan ang mga bagay na ito sa isang banal na pangitain. Nakita niya ang lipon na kinakatawan ng limang dalagang matalino, na ang mga ilawan nila’y maayos ang mitsa at nagniningas, at siya’y sumigaw sa masidhing kagalakan, “Narito ang pagtitiis ng mga banal; narito ang mga nagsisitupad ng mga utos ng Diyos at ang pananampalataya ni Jesus. At narinig ko ang isang tinig mula sa langit na nagsasabi sa akin, Isulat mo: Mapapalad ang mga patay na namamatay sa Panginoon mula ngayon: oo, sabi ng Espiritu, upang sila’y makapagpahinga mula sa kanilang mga gawa; at ang kanilang mga gawa ay sumusunod sa kanila.”

Marami sa mga nakarinig ng mga mensahe ng unang at ikalawang anghel ay inakalang mabubuhay sila upang masaksihan ang pagparito ni Cristo sa mga alapaap ng langit. Kung ang lahat ng umaangkin na naniniwala sa katotohanan ay gumanap sana sa kanilang bahagi bilang mga matatalinong dalaga, ang mensahe sana ay naipahayag na noon pa man sa bawat bansa, angkan, wika, at bayan. Ngunit lima ang matatalino at lima ang mangmang. Ang katotohanan ay sana’y naipahayag ng sampung dalaga, ngunit lima lamang ang gumawa ng kailangang paglalaan upang makisama sa pangkat na lumalakad sa liwanag na dumating sa kanila. Kinakailangan ang mensahe ng ikatlong anghel. Ito’y dapat ipahayag. Marami sa mga lumabas upang salubungin ang Kasintahang Lalaki sa ilalim ng mga mensahe ng unang at ikalawang anghel ay tumanggi sa mensahe ng ikatlong anghel, ang huling mensaheng pagsubok na ibibigay sa sanlibutan.

Isang katulad na gawain ay maisasakatuparan kapag yaong isa pang anghel, na inilalarawan sa Apocalipsis 18, ay magbibigay ng kaniyang mensahe. Ang mga mensahe ng unang, ikalawa, at ikatlong anghel ay kailangang ulitin. Ibibigay sa iglesia ang panawagan, 'Lumabas kayo mula sa kaniya, bayan Ko, upang huwag kayong makabahagi sa kaniyang mga kasalanan.' 'Babilonia, ang dakila, ay bumagsak, bumagsak, at naging tahanan ng mga demonyo, at kanlungan ng bawat maruming espiritu, at kulungan ng bawat marumi at kinapopootang ibon. Sapagkat ang lahat ng mga bansa ay uminom ng alak ng poot ng kaniyang pakikiapid, at ang mga hari sa lupa ay nakiapid sa kaniya, at ang mga mangangalakal sa lupa ay nagpayaman sa pamamagitan ng kasaganaan ng kaniyang karangyaan.... Lumabas kayo mula sa kaniya, bayan Ko, upang huwag kayong makabahagi sa kaniyang mga kasalanan, at upang huwag kayong tumanggap ng kaniyang mga salot: sapagkat ang kaniyang mga kasalanan ay umabot hanggang sa langit, at naalaala ng Diyos ang kaniyang mga kasamaan' [Apocalipsis 18:2-5].

Kunin ang bawat talata ng kabanatang ito at basahin nang masusi, lalo na ang huling dalawa: ‘At ang ilaw ng kandila ay hindi na kailanman magliliwanag pa sa iyo; at ang tinig ng kasintahang lalaki at ng kasintahang babae ay hindi na kailanman maririnig pa sa iyo: sapagkat ang iyong mga mangangalakal ay ang mga dakilang tao sa lupa; sapagkat sa pamamagitan ng

iyong panggagaway ay nadaya ang lahat ng mga bansa. At sa kaniya ay nasumpungan ang dugo ng mga propeta, at ng mga banal, at ng lahat ng mga pinatay sa ibabaw ng lupa.’

"Ang talinghaga ng sampung dalaga ay ibinigay mismo ni Cristo, at bawat detalye ay dapat pag-aralan nang maingat. Darating ang panahon na ang pinto ay isasara. Tayo ay kinakatawan alinman ng mga matatalinong dalaga o ng mga mangmang na dalaga. Hindi natin ngayon matukoy, ni wala tayong awtoridad na magsabi, kung sino ang matatalino at kung sino ang mangmang. May mga nagtatangan ng katotohanan sa di-katuwiran, at ang mga ito ay sa panlabas ay waring tulad ng matatalino." Manuscript Releases, tomo 16, 270.

Bilang mga Adventista na may tungkuling tawagin ang mga lalaki at babae na lumabas mula sa Babilonia sa pagsapit ng nalalapit na batas sa Linggo, tayong ay “kinakatawan alinman ng mga dalagang matatalino o ng mga dalagang mangmang.” Ang pangkat na nakita ni Juan, “na kinakatawan ng limang dalagang matatalino, na may mga ilawang ayos ang mitsa at nagniningas,” na higit pang itinukoy ni Juan bilang yaong nagtataglay ng “pagtiis ng mga banal,” at yaong “tumutupad sa mga utos ng Diyos at nagtataglay ng pananampalataya ni Jesus,” ay ang isang daan at apatnapu’t apat na libo na kinakailangang tumupad sa mga utos ng Diyos, isagawa ang pananampalataya ni Jesus, at maalaman nilang sila ang mga dalaga sa talinghaga sa Mateo dalawampu’t lima. Hindi lamang nila kailangang maunawaan na sila ay alinman sa mga dalagang matatalino o sa mga dalagang mangmang, kundi dapat nilang muling maranasan ang karanasang inilarawan ni Daniel bilang “dinadalisay, pinapaputi, at sinusubok.”

At sila’y umawit na wari’y isang bagong awit sa harap ng luklukan, at sa harap ng apat na hayop at ng matatanda; at walang sinumang makatututo ng awit na iyon kundi ang isang daan at apatnapu’t apat na libo, na tinubos mula sa lupa. Ang mga ito ang hindi nadungisan sa mga babae; sapagkat sila’y mga birhen. Ang mga ito ang sumusunod sa Cordero saan man siya pumaroon. Ang mga ito ay tinubos mula sa gitna ng mga tao, na mga unang bunga sa Diyos at sa Cordero. At sa kanilang bibig ay walang nasumpungang kasinungalingan; sapagkat sila’y walang dungis sa harap ng luklukan ng Diyos. Apocalipsis 14:3-5.

May hindi bababa sa limang katotohanang kinakatawan sa Daniel kabanata labindalawa, mga katotohanang nauugnay sa kilusang Millerita ng unang anghel, na muling mauulit at mas lubos na mauunawaan ng kilusan ng isandaan at apatnapu’t apat na libo. Isa sa mga katotohanang iyon ay ang tatlong-yugtong proseso ng paglilinis na kaugnay ng talinghaga ng sampung dalaga. Ang unang katotohanang naunawaan ni William Miller hinggil sa propetikong panahon ay ang “pitong panahon” ng Levitico dalawampu’t anim, at ang katotohanang iyon ay tinutukoy sa Daniel kabanata labindalawa, at ito ang unang katotohanan ng kasaysayang Millerita na binanggit doon.

Ngunit ikaw, O Daniel, itago mo ang mga salita, at tatakan mo ang aklat, hanggang sa panahon ng wakas; marami ang magparoo’t parito, at ang kaalaman ay madaragdagan. Nang magkagayo’y tumingin ako, si Daniel, at, narito, may nakatayong dalawa pa, ang isa sa panig nitong pampang ng ilog, at ang isa sa panig ng kabilang pampang ng ilog. At ang isa’y nagsabi sa lalaking nararamtan ng lino, na nasa ibabaw ng mga tubig ng ilog, Hanggang kailan ang wakas ng mga kababalaghang ito? At narinig ko ang lalaking nararamtan ng lino, na nasa ibabaw ng mga tubig ng ilog, nang itinaas niya ang kanyang kanang kamay at ang kanyang

kaliwang kamay tungo sa langit, at sumumpa sa pamamagitan niya na nabubuhay magpakailanman, na ito'y sa isang panahon, mga panahon, at kalahati; at kapag kanyang natapos na pangalatin ang kapangyarihan ng banal na bayan, matatapos ang lahat ng bagay na ito. At ako'y nakarinig, ngunit hindi ko naunawaan; kaya't sinabi ko, O aking Panginoon, ano ang magiging wakas ng mga bagay na ito? At sinabi niya, Humayo ka, Daniel; sapagkat ang mga salita ay nakasara at natatakan hanggang sa panahon ng wakas. Marami ang dadalisayin, papuputiin, at susubukin; ngunit ang masama ay gagawa ng kasamaan; at wala ni isa sa masasama ang makakaunawa; ngunit ang marurunong ay makakaunawa. Daniel 12:4-10.

Nagsisimula ang bahaging ito sa aklat ni Daniel na nakatatak hanggang sa panahon ng wakas, at nagwawakas ito sa aklat ni Daniel na nakatatak hanggang sa panahon ng wakas. Sa pagitan ng una at huling pagtatatak sa mga salita ni Daniel, ang sinumpaang patotoo ng “Siya na nabubuhay magpakailanman” ay ito: “na ito’y magiging sa isang panahon, mga panahon, at kalahati; at kapag kanyang natapos na pangalatin ang kapangyarihan ng banal na bayan, matatapos ang lahat ng mga bagay na ito.”

Ang nagbigay ng sinumpaang patotoong ito ay yaong nasa ibabaw ng tubig, na nakadamit ng lino. Nakita ni Daniel ang isang anghel sa isang pampang ng Ilog Hiddekel at isa pang anghel sa kabilang pampang, at isa sa mga anghel na iyon ay nagtanong, na sinagot ng yaong nasa ibabaw ng tubig. Ang tanong ay, "Hanggang kailan?" Ito ang parehong unang dalawang salita ng tanong na itinanong sa talatang labintatlo ng ikawalong kabanata ng Daniel.

Nang magkagayo’y narinig ko ang isang banal na nagsasalita, at ang isa pang banal ay nagsabi sa banal na yaong nagsasalita, Hanggang kailan ang pangitain tungkol sa palaging handog, at sa pagsalangsang ng pagkatiwangwang, na kapuwa ang santuario at ang hukbo ay ibinibigay upang yurakan? At sinabi niya sa akin, Hanggang sa dalawang libo at tatlong daang araw; kung magkagayo’y malilinis ang santuario. Daniel 8:13, 14.

Ang gayunding balangkas na propetiko ay matatagpuan sa parehong pag-uusap, maliban na sa kabanata walo si Daniel ay nasa tabi ng Ilog Ulai, at hindi sa Ilog Hiddekel. Sa kabanata walo, isang anghel (banal) “ay nagsabi sa yaong tiyak na banal na nagsalita, ‘Gaano katagal?’” Ang salitang Hebreo na isinalin bilang “yaong tiyak na banal” ay ang salitang Hebreo na “Palmoni,” na ang kahulugan ay ang Kahanga-hangang Tagapagbilang, o ang Tagapagbilang ng mga Lihim. Sa kabanata walo si Jesus (ang Kahanga-hangang Tagapagbilang) ang nagsasalita, at may isa pang banal na nagtanong kay Jesus (yaong tiyak na banal), “Gaano katagal?”

Sa kabanata labindalawa, ang Isa na nakatayo sa ibabaw ng tubig ay tinanong ng isang anghel na nasa isa sa mga pampang ng Ilog Hiddekel, "hanggang kailan." Ang dalawang talatang ito ay dapat isaalang-alang nang magkakasama, taludtod sa taludtod. Ang unang tanong ng kabanata walo ay, "Hanggang kailan ang pangitain hinggil sa pagyurak sa santuwaryo at sa hukbo, na natutupad muna sa pamamagitan ng paganismo, at pagkatapos sa pamamagitan ng papalismo?" Ang tanong ng kabanata labindalawa ay, "hanggang kailan bago dumating ang wakas ng mga kababalaghang ito." Pagkatapos, ang sinumpaang sagot ay ibinigay ni Palmoni, ang Kahanga-hangang Tagapagbilang na nakadamit ng lino at nakatayo sa ibabaw ng tubig, "magiging isang panahon, mga panahon, at kalahati; at kapag kanyang natapos na pangalatin ang kapangyarihan ng banal na bayan, matatapos

ang lahat ng mga bagay na ito."

Ang mga tanong ng mga Ilog Ulai at Hiddekel ay: "Gaano katagal ang pangitain hinggil sa pagkakalat ng bayan ng Diyos na isinasakatuparan muna ng paganismo at saka ng Kapapahan, habang kanilang niyuyurakan ang santuwaryo at ang hukbo?" Ang sagot ay nagwakas ang pagyurak noong 1798, nang magsimula ang gawain ni Palmoni sa pagpapatayo ng templong Milerita, at ang gawaing iyon ay nagwakas makalipas ang apatnapu't anim na taon, noong 1844, nang nakatak dang linisin ang santuwaryo.

Sa kabanata labindalawa, narinig ni Daniel ang usapan, "ngunit hindi ko naunawaan." Ipinahayag ni Daniel ang pagnanais na makaunawa, na inilarawan sa pamamagitan ng kaniyang pagtatanong kay Cristo, "O aking Panginoon, ano ang magiging wakas ng mga bagay na ito?" Ang kaniyang pagpapahayag ng pagnanais na makaunawa ay kumakatawan sa pagnanais ng mga dalagang matalino na makaunawa, sapagkat ang buong diyalogo ay inilagay sa pagitan ng dalawang pagbanggit na ang aklat ni Daniel ay nakatatak hanggang sa panahon ng wakas. Si Daniel ay kumakatawan sa pagnanais na ipinagkaloob kay William Miller na maunawaan ang katotohanang naalisan ng tatak noong 1798, at ang unang katotohanang itinuro sa kaniya na kilalanin ay ang pagyurak sa santuwaryo at sa hukbo, una ng paganismo at saka ng papalismo, sa panahon nang ikinalat ang kapangyarihan ng banal na bayan, bilang katuparan ng "pitong panahon" ng Levitico dalawampu't anim.

Ang pagnanais ni Miller na malaman ang katotohanan ay kinakatawan ng pagnanais ni Daniel, subalit hindi ganap ang pagkaunawa ni Miller. Si Daniel ay kumakatawan sa pagnanais ni Miller, at si Belteshazzar ay kumakatawan sa mga may ganap na pagkaunawa sa bagay at sa pangitain. May hindi bababa sa limang mahahalagang katotohanan na naging bahagi ng karanasan ng mga Millerita sa ikalabindalawang kabanata ng aklat ni Daniel, na magkakaroon ng kaparis sa kasaysayan ng isang daan at apatnapu't apat na libo. Ang una ay na tinupad nila at naunawaan nilang tinutupad nila ang talinghaga ng sampung dalaga, na may tatlong-hakbang na pamamaraan ng pagsubok; at ang ikalawa ay na nauunawaan nila ang batong-panulukan ng "pitong ulit," sa ikadalawampu't anim na kabanata ng aklat ng Levitico.

Ipagpapatuloy namin ang pag-aaral na ito sa aming susunod na artikulo.

Kung magkagayo'y matutulad ang kaharian ng langit sa sampung dalaga na nagdala ng kanilang mga ilawan at lumabas upang salubungin ang lalaking ikakasal. At lima sa kanila ay matatalino, at lima ay mangmang. Ang mga mangmang ay nagdala ng kanilang mga ilawan ngunit hindi nagdala ng langis; ngunit ang mga matatalino ay nagdala ng langis sa kanilang mga sisidlan, kalakip ng kanilang mga ilawan. Samantalang nagluwat ang lalaking ikakasal, silang lahat ay nangantok at nangatulong. At nang hatinggabi ay may sumigaw, Narito, dumarating ang lalaking ikakasal; lumabas kayo upang salubungin siya. Noon nagsibangon ang lahat ng mga dalagang iyon at inayos ang kanilang mga ilawan. At sinabi ng mga mangmang sa mga matatalino, Bigyan ninyo kami ng inyong langis, sapagkat napawi na ang ningas ng aming mga ilawan. Ngunit sumagot ang mga matatalino, Hindi maaari; baka hindi magkasiya sa amin at sa inyo; sa halip, pumaroon kayo sa mga nagtitinda at bumili para sa inyong sarili. At samantalang sila'y pumaparoon upang bumili, dumating ang lalaking

ikakasal; at ang mga handa ay pumasok na kasama niya sa kasalan, at isinara ang pinto. Pagkaraan ay dumating din ang iba pang mga dalaga, na nagsasabi, Panginoon, Panginoon, pagbukisan mo kami. Ngunit siya'y sumagot at nagsabi, Katotohanang sinasabi ko sa inyo, hindi ko kayo nakikilala. Kaya't magbantay kayo, sapagkat hindi ninyo nalalaman ang araw ni ang oras ng pagdating ng Anak ng tao.

Tayo ngayon ay nabubuhay sa isang lubhang mapanganib na panahon, at wala ni isa sa atin ang dapat magluwat sa pagsisikap na maghanda para sa pagparito ni Cristo. Huwag sanang sundin ninuman ang halimbawa ng mga dalagang hangal, at isipin na ligtas maghintay hanggang dumating ang krisis bago magkamit ng paghahanda sa pagkatao upang makatindig sa panahong iyon. Huli na ang hanapin ang katuwiran ni Cristo kapag ang mga panauhin ay tinawag na papasok at siniyasat. Ngayon ang panahon upang isuot ang katuwiran ni Cristo, ang kasuotang pangkasal na magpapahintulot sa iyo na makapasok sa piging ng kasalan ng Kordero. Sa talinghaga, inilalarawan ang mga dalagang hangal na humihingi ng langis, at hindi ito natanggap sa kanilang paghingi. Ito'y sagisag ng mga hindi naghanda sa kanilang sarili sa pamamagitan ng paghubog ng pagkatao na makatatayo sa panahon ng krisis. Para bang lalapit sila sa kanilang mga kapitbahay at sasabihin, "Ibigay mo sa akin ang iyong pagkatao, kung hindi, ako'y mapapahamak." Ang mga matalino ay hindi maipagkakaloob ang kanilang langis sa mga kumukurap na ilawan ng mga dalagang hangal. Ang pagkatao ay hindi naipapasa. Hindi ito nabibili ni naipagbibili; ito'y kinakamit. Ipinagkaloob ng Panginoon sa bawat indibidwal ang pagkakataong magkamit ng matuwid na pagkatao sa panahon ng probasyon; ngunit hindi Siya naglaan ng paraan kung saan maipapasa ng isang taong kasangkapan sa iba ang pagkataong kanyang napaunlad sa pagdaan sa mahihirap na karanasan, sa pagkatuto ng mga aral mula sa Dakilang Guro, upang maipamalas niya ang pagtitiis sa ilalim ng pagsubok, at maisagawa ang pananampalataya upang mailipat ang mga bundok ng imposibilidad. Hindi maaaring ipagkaloob ang halimuyak ng pag-ibig—ang ibigay sa iba ang kahinahunan, takt, at pagtitiyaga. Hindi maaaring ibuhos ng isang pusong pantao sa isa pa ang pag-ibig sa Diyos at sa sangkatauhan.

Ngunit dumarating ang araw, at malapit na sa atin, na ang bawat anyo ng pagkatao ay mahahayag sa pamamagitan ng natatanging tukso. Yaong mga nananatiling tapat sa simulain, na isinasabuhay ang pananampalataya hanggang sa wakas, ay silang nagpatunay na tapat sa gitna ng pagsubok at pagtitiis sa mga naunang oras ng kanilang panahon ng probasyon, at nahubog ang kanilang pagkatao ayon sa wangis ni Cristo. Sila yaon na naglinang ng matalik na pagkakilala kay Cristo, na sa pamamagitan ng Kanyang karunungan at biyaya ay naging kabahagi ng banal na kalikasan. Ngunit walang sinumang tao ang makapagbibigay sa iba ng debosyong pangpuso at mararangal na katangian ng isipan, at punan ang kanyang mga kakulangan sa pamamagitan ng moral na lakas. Bawat isa sa atin ay makagagawa ng marami para sa kapwa sa pamamagitan ng pagbibigay sa mga tao ng isang huwarang tulad ni Cristo, na sa gayon ay mahikayat silang lumapit kay Cristo upang matamo ang katuwiran na kung wala nito ay hindi sila makatatayo sa paghatol. Dapat, na may panalangin, pagbulay-bulayan ng mga tao ang mahalagang usapin ng pagpapanday ng pagkatao, at ihubog ang kanilang mga pagkatao ayon sa banal na huwaran. *The Youth Instructor*, Enero 16, 1896.